

Naturvårdsverket
106 48 Stockholm

Malmö 3 juni 2019

REMISSVAR: Vägledning förpackningar och returpapper

Avfall Sverige är branschorganisationen inom avfallshantering och återvinning. Det är Avfall Sveriges medlemmar som ser till att avfall tas om hand och återvinns i landets alla kommuner. Vi gör det på samhällets uppdrag: miljösäkert, hållbart och långsiktigt. Vår vision är "Det finns inget avfall". Vi verkar för att förebygga att avfall uppstår, att mer återanvänds och att det avfall som uppstår återvinns och tas om hand på bästa sätt. Kommunerna och deras bolag är ambassadör, katalysator och garant för denna omställning.

Avfall Sverige bildades redan 1947 och har omkring 400 medlemmar. Avfall Sveriges medlemmar är kommuner, kommunalförbund, kommunala bolag och kommunala regionbolag inom avfall och återvinning. Deras kunder utgör Sveriges invånare och en stor del av näringslivet. Genom medlemmarna representerar Avfall Sverige Sveriges befolkning. I Avfall Sverige ingår, som associerade medlemmar, ett hundratal tillverkare, konsulter och privata utförare aktiva inom avfallshantering.

1. Förslagets koppling till Avfall Sveriges generella ståndpunkter

Avfall Sveriges årsmöte har fastställt ett antal ståndpunkter som är vägledande för Avfall Sveriges ställningstaganden och åtgärder för att utveckla avfallshanteringen och kommunernas roller.

Avfall Sverige anser att avfallshanteringen är en väsentlig del av samhällets infrastruktur och att avfallshanteringen ska ge god och behovsanpassad service för medborgare och verksamheter. Avfall Sverige anser att producenterna har ansvar för utformning av alla de produkter som sätts på marknaden och att avfallshierarkin följs.

Avfall Sverige anser att producenterna ska ha det fulla ekonomiska ansvaret för produkter som omfattas av producentansvaret. Vidare anser Avfall Sverige att kommunerna ska ansvara för insamlingen av avfall från hushåll som faller under lagreglerade producentansvar och att producenterna ska ansvara för återvinningen av avfall från hushåll som faller under lagreglerade producentansvar.

2. Sammanfattning

- Avfall Sverige välkomnar Naturvårdsverkets förslag till vägledning.
- Naturvårdsverkets förtydliganden i vägledningen kommer att leda till *ökad miljö- och samhällsnytta*.
- Avfall Sverige välkomnar särskilt att Naturvårdsverket tydliggör att *kostnadsansvaret för kärl och andra system för hämtning åvilar producenterna*.
- Avfall Sverige anser att Naturvårdsverket behöver ta ställning till vilka krav i respektive förpacknings- och returpappersförordningarna som det är lämpligt att utfärda *verkställighetsföreskrifter* för. En hel del av de aspekter som anges i vägledningen skulle vara lämpliga att reglera i form av verkställighetsföreskrifter istället för i form av vägledning.
- *Producentansvaren för förpackningar och returpapper är heltäckande* och innefattar inte endast materialutnyttjande av det insamlade förpackningsavfallet och returpappret. Detta bör förtydligas av Naturvårdsverket i vägledningen.
- Avfall Sverige välkomnar att Naturvårdsverket förtydligar att TIS i tillståndsansökan övergripande ska *redovisa systemet i sin helhet, insamlingsplatser och servicegrad*.
- Svårigheten kvarstår fortfarande att *summera antalet bostadsfastigheter*. Naturvårdsverket bör beskriva hur detta ska gå till eftersom det saknas fungerande rutiner för detta. Det finns ett etablerat system för summering av lägenheter, men inte för bostadsfastigheter.
- Avfall Sverige välkomnar att Naturvårdsverket anger att det kan vara *aktuellt med mer än en insamlingsplats per fastighet*.
- Naturvårdsverkets ställningstagande att TIS ska *utgå från den servicegrad som de boende har idag är viktigt*.
- Det är bra att Naturvårdsverket anger att *servicegraden ska anpassas och att TIS ansvarar för eventuella extra tömningar*.
- Precis som när det gäller platser för *kvarternära insamling* är det bra att Naturvårdsverket förtydligar *TIS ansvar för de allmänna insamlingsplatserna*, till exempel när det gäller nedskräpning.
- Avfall Sverige anser för övrigt att det borde ligga i producenternas och de tillståndspliktiga insamlingsystemens intresse att *säkerställa insamling av så stor mängd som möjligt av de förpackningar som har satts på den svenska marknaden*, i enlighet med principen om att

förorenaren betalar.

- *Kostnader för markutnyttjande är också en del av kostnaderna i producenternas förlängda ekonomiska producentansvar och principen om att förorenaren betalar och kommunen ska därför ha rätt till ersättning för mark som upplåts till TIS.*
- *Avfall Sverige välkomnar att Naturvårdsverket anger att *allmänna insamlingsplatser* bör vara placerade på ställen som de boende naturligt passerar.*
- *”Behållare och andra anordningar för hantering av avfall” är ett etablerat begrepp i 74 § avfallsförordningen (2011:927) och Avfall Sverige förordar att det begreppet används istället för behållare eftersom det även innefattar bottentömmande behållare och andra system som kan komma ifråga.*

3. Generella kommentarer

Avfall Sverige anser att det är helt befogat med samma servicegrad för den del av hushållsavfallet som utgörs av förpackningar och returpapper som den som gäller för rest- och matavfall.

Naturvårdsverkets förtydliganden i vägledningen kommer att leda till att den nya regleringen får den ökade miljö- och samhällsnytta som är avsikten med den reviderade förpackningsförordningen (2018:1462), (”FPF”) och den reviderade returpappersförordningen (2018:1463), (”FPR”).

Avfall Sverige välkomnar särskilt att Naturvårdsverket tydliggör att kostnadsansvaret för kärl och andra system för hämtning åvilar producenterna. Detta är emellertid redan något som följer av producentansvarens utformning och förpacknings- och returpappersförordningarna (jfr 1 § FPF och 1 § FPR).

Det ska dessutom nämnas att begreppet ”borttransport”, i sammanhanget FPF och FPR, inte kan bedömas ha den avgränsningen att det endast syftar på själva transporten av avfall från insamlingspunkten. Begreppet borttransport måste ses i ljuset av hur det tillämpas med utgångspunkt i den kommunala renhållningsskyldigheten enligt 15 kap. 20 § miljöbalken. Eftersom förpackningsavfall och returpapper från hushåll utgör hushållsavfall (samtidigt som avfallet omfattas av producentansvar) är det fullt legitimt att tillämpa begreppet utifrån hur det tillämpas i det sammanhanget. När det gäller begreppet borttransport av hushållsavfall med utgångspunkt i 15 kap. 20 § miljöbalken innefattar begreppet alltifrån administration, planering, behållare och andra anordningar som tillhandahålls av kommunen, transport, omlastning till slutlig transport till återvinning eller bortskaffande. På motsvarande sätt bör därför begreppet borttransport tillämpas när det gäller förpackningsavfall och returpapper enligt FPF och FPR och när det gäller det kostnadsansvar för alla aspekter av borttransport som rör förpackningsavfall och returpapper.

Avfall Sverige anser att Naturvårdsverket behöver ta ställning till vilka krav i respektive FPF och FPR som det är lämpligt att utfärda verkställighetsföreskrifter för och att

Naturvårdsverket så snart som möjligt återkommer med förslag avseende detta. En hel del av de aspekter som anges i vägledningen skulle vara lämpliga att reglera i form av verkställighetsföreskrifter istället för i form av vägledning, anser Avfall Sverige. Det gäller bland annat *begrepp, vad som utgör lämpligt och rikstäckande insamlingsystem, olika typer av insamlingsplatser och fastighetsägarens ansvar.*

I övrigt saknar Avfall Sverige någon form av kravställning avseende individer som har någon form av funktionsnedsättning. Detta bör anges i vägledningen, även om kraven framgår av annan lagstiftning. Det är dock av så principiellt viktig karaktär att det behöver förtydligas och framgå för den som ska ansöka om tillstånd.

4. Specifika kommentarer

Begrepp, förpackning s. 3:

Den definition av förpackning som återges överensstämmer inte med den formella i 7 § FPF. Det bör istället anges "med förpackning avses i den aktuella vägledningen" eftersom inte hela den formella definitionen av förpackning återges.

Fastighetsägare s. 4:

Begreppet "fastighetsinnehavare" har en bredare definition än begreppet "fastighetsägare" och begreppen kan därför inte jämföras rakt av. Fastighetsinnehavare är det begrepp som används i 15 kap. miljöbalken och Avfall Sverige anser därför att det begreppet ska användas i vägledningen.

Begreppet fastighetsinnehavare definieras lämpligtvis enligt följande:

Med fastighetsinnehavare avses den som är fastighetsägare eller den som enligt 1 kap. 5 § fastighetstaxeringslagen (1979:1152) ska anses som fastighetsägare.

Allmänna insamlingsplatser s. 5:

Avfall Sverige anser inte att Naturvårdsverket ska ange att insamlingen kan vara koncentrerad till "ett mindre antal platser i kommunen". Det antal platser som behövs är beroende av den volym skrymmande sällanförpackningar som genereras i den enskilda kommunen och det går därför inte generellt att säga att insamlingen kan vara koncentrerad till ett mindre antal platser, särskilt inte för kommuner av viss storlek. Antalet allmänna insamlingsplatser måste baseras på invånarantal samt geografin (tätorter, landsbygd, skärgård etc) samt förekomsten av bland annat köpcentrum och "handelsturism" i respektive kommun.

Servicegrad s. 5:

Avfall Sverige anser att Naturvårdsverket här behöver upprepa det som anges i inledningen till vägledningen, det vill säga "utgångspunkten är att de vanligt förekommande förpackningsslagen och returpapper ska samlas in med liknande avstånd och tillgänglighet som för restavfall och matavfall, alltså bostadsnära där det är möjligt och med den utbyggnadstakt som beskrivs i förordningarna".

Det är nämnda uttalande från regeringens promemoria från den 19 mars 2018, om något, som anger ramarna för servicegraden och det bör därför anges i anslutning till vägledningen till begreppet servicegrad.

Erbjuda borttransport s. 5:

En fastighetsinnehavares avböjande av borttransport innebär inte att skyldigheten att borttransportera upphör, vilket har uttalats av Förpacknings- och tidningsinsamlingen (FTI) till några av Avfall Sveriges medlemmar i möten med organisationen. Se vidare vad Avfall Sverige anger nedan i anslutning till rubriken "Avböja hämtning".

Lämpligt och rikstäckande insamlingssystem s. 7:

Producentansvaret för förpackningar och returpapper är heltäckande och innefattar inte endast materialutnyttjande av det insamlade förpackningsavfallet och returpappret. För det avfall som har samlats in i de tillståndspliktiga systemen och som inte kan materialåtervinnas har producenterna ansvar för att hantera avfallet i enlighet med avfallshierarkin i 15 kap. 10 § miljöbalken, resurshushållningsprincipen i 2 kap. 5 § miljöbalken samt 1 § 4 p. FPF och 1 § 2 p. FPR ("tas om hand på ett miljö- och hälsomässigt godtagbart sätt". Punkter som alltså enligt respektive förordning gäller vid sidan av kravet på materialutnyttjande).

Detta innebär att det förpackningsavfall som har samlats in i det tillståndspliktiga systemet och som inte kan materialåtervinnas primärt behöver energiåtervinnas eftersom det i dagsläget är den bästa behandlingsmetoden efter materialåtervinning, med undantag för metallförpackningar samt möjligen för rejekt från återvinning av glasförpackningar. Energiåtervinning är även den bästa behandlingsmetoden för det rejekt som blir följden av materialåtervinningen samt det returpapper och rejekt från returpapper som inte kan materialåtervinnas. För förpackningsavfall såsom till exempel porslin är bortskaffande den tillämpliga behandlingsmetoden.

Naturvårdsverkets bedömningar med avseende på lämpligt och rikstäckande s. 8:

Svårigheten kvarstår fortfarande att summera antalet bostadsfastigheter. Naturvårdsverket bör beskriva hur detta ska gå till eftersom det saknas fungerande rutiner för detta. Det finns ett etablerat system för summering av lägenheter, men inte för bostadsfastigheter.

Olika typer av insamlingsplatser s. 9:

Avfall Sverige välkomnar att Naturvårdsverket förtydligar att TIS i tillståndsansökan övergripande ska redovisa systemet i sin helhet, insamlingsplatser och servicegrad. Naturvårdsverket anger också att TIS i ansökan ska kunna visa att de har tillräcklig kapacitet för att hämta i den omfattning som krävs. Avfall Sverige anser att Naturvårdsverket här bör komplettera skrivningen med att "tillräcklig kapacitet" både innefattar frekvens och volym för insamling av förpackningsavfall och returpapper.

Bostadsnära insamling s. 10:

Naturvårdsverket anger här att hämtning ska ske vid fastighetsgränsen som utgångspunkt. Samtidigt anges på s. 4 att "insamling ska ske i anslutning till bostaden och det kan finnas många bostäder inom en fastighet". De två uttalandena är motstridiga. Det normala när det gäller borttransporten av rest- och matavfall är att hämtning sker vid bostaden i fråga. Detta gäller till exempel om det handlar om en större jordbruksfastighet med många boningshus där vart och ett av boningshusen utgör ett hushåll.

Sådana fastigheter kan ha flera mil i utbredning och det skulle inte vara tillräckligt att hämta avfallet vid fastighetsgränsen för att kunna säkerställa att avfallet borttransporteras av miljö- och hälsoskyddskäl enligt 15 kap. 20 § miljöbalken. Motsvarande princip bör därför gälla för förpackningsavfall och returpapper, det vill säga att insamling ska ske i anslutning till bostaden. Ovan angivna motstridigheter behöver därför justeras så att det entydigt anges att hämtning vid bostad är utgångspunkten. Detta ligger också i linje med vad Naturvårdsverket generellt uttalar i förslaget till vägledning, det vill säga att utgångspunkten är att insamlingen av förpackningsavfall och returpapper ska anpassas till hur insamlingen av rest- och matavfall är etablerad.

Enbostadshus eller små flerbostadshus med ett fåtal hushåll s. 11:

Avfall Sverige välkomnar Naturvårdsverkets ställningstaganden angående att TIS ska ha en servicegrad som är anpassad för normalhushållen i området och att det anges att TIS ansvarar för att se över tömningsschemat så att det fungerar väl för det berörda området. Samtidigt måste det noteras att kravet på TIS är att ”erbjuda borttransport av hushållens förpackningsavfall” (jfr 45 § FPF och 14 § FPR), varför en anpassning till servicegraden hos ”normalhushåll i området” egentligen inte är tillräcklig om det är så att det finns hushåll i området som har större mängd förpackningar än ”normalhushållet”.

Flerbostadshus med flera bostadshus och många boende s. 11:

Avfall Sverige välkomnar att Naturvårdsverket anger att det kan vara aktuellt med mer än en insamlingsplats per fastighet och att, i de fall området idag har bostadsnära insamling, TIS ska verka för att servicegraden inte blir sämre än vad den är i dagsläget. Att fastigheter kan ha mer än en insamlingsplats ligger också i linje med hur insamlingen av rest- och matavfall är organiserad.

Vidare välkomnar Avfall Sverige att Naturvårdsverket, när det gäller flerbostadshus, anger att servicegraden behöver anpassas beroende på antal boende som ska nyttja insamlingsplatserna och efter hur snabbt insamlingsplatsen blir full. Naturvårdsverket gör också ett viktigt ställningstagande avseende att TIS ansvarar för eventuella extra tömningar och att TIS löpande ska följa upp och se till att servicegraden fungerar väl för det berörda området.

Naturvårdsverket anger att för både enbostadshus och flerbostadshus kan TIS hänvisa till ”närmaste annan insamlingsplats om hushållen tillfälligt får mer förpackningsavfall eller returpapper än vad som får plats i systemet, men att det bara kan ske i undantagsfall. Detta kan till exempel vara vid många inköp eller flytt anger Naturvårdsverket. En sådan tillämpning innebär ett avsteg från skall-kraven i 45 § FPF och 14 § FPR. Avfall Sverige anser att nämnda skrivning i vägledningen bör utgå och att Naturvårdsverket istället bör hänvisa till skyldigheten att tillhandahålla extra tömning för de normalt förekommande förpackningsslagen (jfr 45 § FPF) samt för förpackningsavfall från flytt (vanligtvis förpackningsavfall som utgörs av skrymmande sällanförpackningar) istället hänvisa till insamlingskraven för sådant avfall i vägledningen.

Kvarternära insamling s. 11:

Avfall Sverige välkomnar det som Naturvårdsverket anger att vid bedömningen av om det är lämpligt med hänsyn till omständigheterna att hämta förpackningsavfall och returpapper kvarternära ska det beaktas att avsikten med de nya bestämmelserna är att höja servicegraden och tillgodose

medborgarnas behov av en lättillgänglig insamling. Det är också ett viktigt ställningstagande att Naturvårdsverket anger att TIS ska utgå från den servicegrad som de boende har idag och inte försämra servicen jämfört med dagens insamling av förpackningsavfall och returpapper samt att skälen för kvartersnära insamling ska redovisas.

Det är bra att Naturvårdsverket anger att verket bedömer att kvartersnära insamling även kan fungera för insamling av skrymmande sällanförpackningar och övriga förpackningar. Detta är ju viktigt såtillvida att det inte finns något hinder mot att erbjuda en högre service även för dessa förpackningsslag jämfört med de reglerade kraven.

Avfall Sverige anser för övrigt att det borde ligga i producenternas och de tillståndspliktiga insamlingssystemens intresse att säkerställa insamling av så stor mängd som möjligt av de förpackningar som har satts på den svenska marknaden, i enlighet med principen om att förorenaren betalar.

När det gäller mark för kvartersnära insamling anger Naturvårdsverket att mark i vissa fall kan vara utpekad i detaljplanen, men att det även kan vara mark eller utrymme som kommunen eller annan markägare upplåter för insamlingen. Att mark är utpekad i en detaljplan innebär inte per automatik fritt förfogande över marken. Ett sådant utpekande kan även avse annan mark än kommunens.

Avfall Sverige konstaterar att det mycket väl i vissa fall kan finnas kommunal mark att tillgå och att denna i så fall skulle kunna upplåtas av kommunen. Sådan upplåtelse kan dock knappast ske utan ekonomisk ersättning eftersom kostnader för markutnyttjande också är en del av kostnaderna i producenternas förlängda ekonomiska producentansvar och principen om att förorenaren betalar (på motsvarande sätt som att kärl och behållare utgör en del av producenternas kostnadsansvar). Avfall Sverige anser därför att Naturvårdsverket, i vägledningen, ska förtydliga att eventuella kostnader för nyttjande av mark utgör en del av producenternas och TIS kostnadsansvar. Detta precis som vad som gäller för alla andra kostnader som följer av skyldigheten att borttransportera förpackningsavfall och returpapper i enlighet med de båda producentansvaren.

På motsvarande sätt som för den bostadsnära insamlingen är det bra att Naturvårdsverket anger att servicegraden ska anpassas och att TIS ansvarar för eventuella extra tömningar. Detsamma gäller vad Naturvårdsverket anger angående att TIS ansvarar för att göra iordning marken för kvartersnära insamling, vilket kan innebära till exempel anläggande av hårdgjord yta, staket och belysning samt skötsel och underhåll, som till exempel renhållning, snöröjning och halkbekämpning. Att renhållningen åvilar TIS är ett korrekt ställningstagande eftersom TIS blir att betrakta som verksamhetsutövare miljörättsligt då det är TIS som har faktisk och rättslig möjlighet att vidta åtgärder avseende den kvartersnära insamlingsplatsen.

Allmän insamlingsplats s. 12:

Avfall Sverige välkomnar att Naturvårdsverket anger att allmänna insamlingsplatser bör vara placerade på ställen som de boende naturligt passerar, till exempel kollektivtrafik, köpcentrum eller i närhet till kommunens övriga avfallsinsamling så som återvinningscentraler. En återvinningscentral kan mycket väl utgöra insamlingsplats för skrymmande sällanförpackningar och övriga förpackningar,

men detta förutsätter förstås ett avtal med kommunen som uppdragstagare och mot full kostnadstäckning. Detta bör Naturvårdsverket förtydliga i vägledningen, anser Avfall Sverige.

Naturvårdsverket anger att lämpliga markområden ska diskuteras i det förberedande samrådet. I de fall mark inte finns med i detaljplaner anger Naturvårdsverket att kommunerna tillsammans med TIS ska undersöka andra platser för insamlingen. Avfall Sverige invänder mot detta uttalande. Kommunen har inte något formellt ansvar för att bedriva arbete med att undersöka lämpliga platser för insamlingen. Det som anges i 53 § 4 p. PPF och 18 § 4 p. FPR innebär endast att TIS ska undersöka vilka möjligheter kommunerna har att underlätta uppbyggnaden av systemet genom att anvisa platser för insamling eller vidta andra åtgärder. Kommunen skulle däremot kunna vara behjälplig med att eftersöka lämpliga allmänna platser för insamling, men det ska i så fall ske mot ersättning för de resurser kommunen lägger ned på detta arbete, som ett led i det förlängda ekonomiska producentansvaret och principen om att förorenaren betalar.

Precis som när det gäller platser för kvartersnära insamling är det bra att Naturvårdsverket förtydligar TIS ansvar för de allmänna insamlingsplatserna, till exempel när det gäller nedskräpning.

Förtydligande exempel, hushåll 2 s. 13:

Det är viktigt att uppmärksamma att det inte alltid är fastighetsinnehavaren som innehar information om fyllnadsgraden för olika avfallsanordningar inom fastigheten. När det gäller förpackningsavfall och returpapper kan det mycket väl, i dagsläget, vara den entreprenör som fastighetsinnehavaren har anlitat för borttransporten som innehar denna information. TIS kan därför behöva inhämta denna information från insamlingsentreprenören och inte enbart fastighetsinnehavaren vid övergången till TIS ansvar för borttransporten.

Förtydligande exempel, hushåll 3 s. 14:

Naturvårdsverket anger att lösningen är att ”TIS tillsammans med samfälligheten ordnar en insamling i anslutning till nuvarande avfallsbod”. Avfall Sverige invänder mot detta eftersom det inte kan åläggas samfälligheten att ordna med insamling utan ansvaret är helt och hållet TIS. Däremot kan en samfällighetsförening frivilligt medverka till att upplåta mark för insamling av förpackningsavfall och returpapper i de fall det ligger i samfällighetsföreningens intresse att få etablerat sådan insamling av förpackningsavfall och returpapper. Det ska dock också noteras att detta förutsätter att samfällighetsföreningen förvaltar en eller flera gemensamhetsanläggningar, vars ändamål är att hantera avfall för de i gemensamhetsanläggningarna ingående fastigheterna.

Aktuella planbestämmelser s. 14:

I detta sammanhang är det viktigt att påpeka att det är TIS som kommer att behöva vara sökande för de bygglov som kommer att behövas. Det är inte ”etableringen av insamlingsplatserna” som kan komma att kräva bygglov utan de anordningar som TIS önskar etablera för insamlingen av förpackningsavfall och returpapper vid insamlingsplatserna.

Avböja hämtning s. 17:

Avfall Sverige välkomnar att Naturvårdsverket anger att TIS, om skälen för fastighetsinnehavarens avböjande av insamling är giltiga, kan hänvisa till närmaste allmänna insamlingsplats. Detta ligger

helt i linje med kraven i förpacknings- och returpappersförordningarna, vilka innebär att ett avböjande av insamling på formellt riktig grund inte innebär att TIS ansvar för borttransport av förpackningsavfall och returpapper bortfaller. Ett avböjande på formellt riktig grund innebär endast att insamlingen behöver utföras genom att etablera kvartersnära insamling (j fr 45 § 2 st. FPF och 14 § 2 st. FPR eller utföras "så nära bostadsfastigheten som möjligt" (j fr 46 § 2 p. FPF och 14 § 3 st. FPR).

I tredje stycket anges "...TIS kan om skälen är giltiga informera fastighetsägaren om en annan insamlingsplats...". Avfall Sverige anser att detta är en för svag skrivning. Eftersom TIS ansvar för borttransport av förpackningsavfall och returpapper inte upphör om hämtning inte kan ske från bostadsfastigheten bör det stå att "...TIS ska om skälen är giltiga informera fastighetsägaren om en annan insamlingsplats...".

I samma stycke anges att Naturvårdsverket bedömer att den kommunala tillsynsmyndigheten ska bedöma om det finns giltiga skäl eller ej. Någon sådan styrning finns inte i de kommunala tillsynsmyndigheternas regelverk idag, vilket det inte generellt går att säga att dessa kommer att åta sig dessa uppgifter även om den kommunala tillsynsmyndigheten har ett generellt tillsynsansvar över avfallshanteringen enligt 15 kap. miljöbalken.

Förtydligande exempel, hushåll B s. 18:

Naturvårdsverket anger i sitt exempel att fastighetsinnehavare avböjer borttransport med hänvisning till att denne inte vill ha mer tung trafik på vägen då det orsakar slitage och försämrar vägens hållfasthet. Avfall Sverige anser att det generellt får anses mycket tveksamt om en fastighetsinnehavares vilja är skäl som faller inom ramen för de formella rekvisiten för avböjande av borttransport enligt 24 e § avfallsförordningen (2011:927), ("AvfallsF"). Naturvårdsverket anger också i exemplet att TIS ska informera kommunen om att TIS inte anser att det behövs någon tillsyn eftersom TIS anser att det är ett giltigt skäl. Huruvida det behövs tillsyn eller inte är inte en bedömning som TIS ska göra utan det är en fråga för tillsynsmyndigheten i den enskilda kommunen att bedöma efter anmälan eller efter eget beslut om tillsynsåtgärder.

Samråd med andra som redan har tillstånd eller som har ansökt om tillstånd s. 19:

Naturvårdsverket anger, när det gäller frågor som kan vara relevanta att ta upp i samråd med andra aktörer, "vilket system har man/har man för avsikt att använda för insamlingen?". Här bör det stå "vilket/vilka system" anser Avfall Sverige. Detta eftersom det sällan är tillräckligt med en typ av system, inte ens heller inom en och samma kommun. Det enskilda systemet är inte heller något statiskt system utan det kan handla om "system av system". En systemlösning kan fungera för en fastighet, medan en annan lösning med rätt anpassning fungerar för grannfastigheten.

Vägledning och mall för ansökan om tillstånd för drift av insamlingssystem enligt förordning (2018:1462) om producentansvar för förpackningar s. 23:

Som ovan har angivits får Naturvårdsverket med stöd av 79 § FPF och 42 § FPR meddela föreskrifter om verkställigheten av förordningarna. Avfall Sverige anser att det som anges i bilagan till vägledningen angående ansökan om tillstånd för drift av insamlingssystem hade lämpat sig bättre för tvingande verkställighetsföreskrifter än att anges i en vägledning. Detta på motsvarande sätt som hur

krav på innehåll i en tillståndsansökan regleras avseende ansökningsmål enligt 22 kap. 1 § miljöbalken.

Punkten 4 (förpackningsavfall) samt punkten 4 (returpapper) s. 24 och s. 26:

”Behållare” är ett för snävt begrepp avseende de system för insamling av förpackningsavfall och returpapper som finns tillgängliga och etablerade när det gäller olika system för insamling av avfall.

”Behållare och andra anordningar för hantering av avfall” är ett etablerat begrepp i 74 § AvfallsF och Avfall Sverige förordar att det begreppet används istället för behållare eftersom det även innefattar bottentömmande behållare och andra system som kan komma ifråga. Alternativt hänvisas till förordningen och att vägledningen justeras till att omfatta hela den formella definitionen.

Punkten 6 (förpackningsavfall) samt punkten 6 (returpapper) s. 24 och s. 26:

Kravet i respektive punkten 6 behöver därför kompletteras med krav på redogörelse för hur det förpackningsavfall och det returpapper som inte kan materialåtervinnas avses att hanteras av det tillståndspliktiga insamlingssystemet (se vidare ovan under rubriken ”Lämpligt och rikstäckande insamlingssystem” angående övriga behandlingsmetoder).

Angående överklagande av beslut om att avslå ansökan från TIS s. 6:

Naturvårdsverket anger att ett beslut om avslag av ansökan om tillstånd för att driva ett tillståndspliktigt insamlingssystem kan överklagas. Så är förstås fallet eftersom ett sådant beslut i en sådan situation har gått den enskilde emot.

Även om en ansökan om tillstånd beviljas kan det inte uteslutas att ett sådant beslut kan bedömas gå till exempel berörd kommun emot, med formell utgångspunkt i de synpunkter som kommunen lämnat vid förberedande samråd, och att en bedömning görs att beslutet i en sådan situation bedöms angå berörd kommun och att kommunen i en sådan situation bedöms behörig att överklaga (jfr 16 kap. 12 § miljöbalken).

Avfall Sverige anser därför att flödesschemat på s. 6 behöver kompletteras med en ruta om eventuell grund för andra än TIS att eventuellt vara behöriga att överklaga även ett beslut som beviljande av tillstånd.

4. Redaktionellt

Inledning s. 3:

Eftersom regleringen avser två förordningar ska det stå berörda av ”förordningarna” i första stycket.

För fortsatta kontakter i dessa frågor hänvisar vi till vår jurist Sven Lundgren, sven.lundgren@avfallsverige.se, telefon 040-35 66 00 eller till undertecknad.

Med vänliga hälsningar,
Avfall Sverige

Weine Wqvist
VD